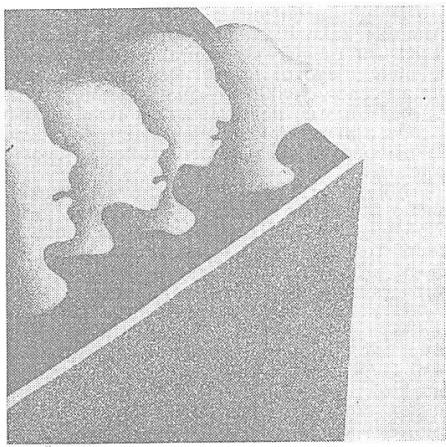

PORODIČNO STABLO

PORODIČNO STABLO

Mnogo si slušao o tom drvetu mrtvih
Na kom živi pupaju
I ti, želio bi sad znati ko ga je posadio!
Odgada se; pitanje nije zrelo.

Važno je samo kako deblo nadire, i grana
I svakom preuštrcava barem minimum kalorija
Kao za obiteljskom trpezom
Poslije smandrljane molitve

Ali, šta bi sa posjećenim naglo
Okreće li se drugima korjenje
Koje je njih hranilo?

Ako je tako
Prava bi slika bila ispod zemlje
Bez falsičnih ucrtaja

A jedan bi se brat dobro naužio sunca
Ni kriv ni dužan.

Stoka i zemlja njegovi su
Sa grijnjom, koja je nadgradnja.

Na sreću svaka oko nas
Posjeduje svoje stablo
Na unutrašnjoj korici, u svom vrtu
Ili barem u javnom parku

Riječ po riječ
I od drveća se ne vidi šuma

Jedino, pak, što se pozitivno zna
To je neprestano kalemljenje.

Sasvim drugačije ukrštanje —
U hladu gigantskog drveća vrljaš
Ne smijuć otočinut. Da ne bi, zgrutan
Začuo ono strašno pucketanje prstiju.

RANI RADOVI

U podnožju planine još neizgradene
Predahni godinu krtu
Sve što si znao na izmaku je
Trajnosti i mode --
O glavi — obzora obod
Gusti prozračni plasti s ramena
I magnetski donovi

U podnožju neizgradene planine još
Mir je koji u mjestu veže
Zakloni se iza drveća
Neko nailazi: dvojica
Jedan s alatom
Drugi sa oružjem

Jedan ti nudi cigaretu, drugi
Obara drvo; u grube
Daske ga teše
I sklapa u sanduk

Prvi ti dozvoljava da izgovoriš svoje najdraže
stihove
Drugi odbacuje ašov nad svježinom tla
Umorne — ko bi ih krivio
Ruke su im prljave, a pogled odsutan

U podnožju neizgrađene planine još
Dvojica (koji su završili rad) prostiru plasti
Jedan smotava u njega svoje oružje, drugi
Alat

Pri tom, jedan će grubo da pročisti grlo
Drugog se, naglo, takla mrzlina
I s jednoličnim štropotom
Odlaze —

Pod odškrinutim gavranovim krilom
Trepnu apatično svjetlo
U podnožju planine još
Neizgradene, prominuše godine ...

Dolaze drugi, provjere radi
Vičniji oružju i alatu
S očiju smiču planinu ko kapak
I sa strahopoštovanjem, zaneseni, nagadaju
O onom što ni mrtav ne bi znao.

ŠUMSKA GLAZBA

U poremećenim vagama — ti si tačnost
U nestalnim formama dubrišta — ljepota
U oblicima koji samo raspadanje
Raznose — muzika šumska

U šumi bjeh —
Patuljci su se dobro skrili
Umorni od traženja blaga
Uroniše u glazbu šumsku

I hitajuć sjenovitim stazama
Šuma je svoje tajne odvodila
S mesta do kojih je sunce dopiralo
Remeteći muziku šumsku

Bez teže, podobna zvuku presezanja
Ogromnih odvojenih transparenta svemirskih
U kojima sjeme barskog bilja lebdi
Zujem mamila je muzika šumska

Tako me do kuće ispratila
I tu oko cinka moje hladne
Česme i keramičkih pločica glatkih
Među otškrinutim rebrenicama prozora ...

Na sagu išaranom, boje senfa
U mrkom čajniku, s nožem srebrnim
I po mirnoj posteljini u korpi
Nastavila svoj lahot vilinski

Pomislih: ništa više nije isto
Među suhim tresetom i lišćem
I nad golom glavom, u san dok padah
Žubor se njezin razlivao

A jutros, blistava kao sjekutići
Patuljaka koji je u atriju rastresahu
Opora, oštra, ali sunčana, prozirna
U kovitlaku s danom stopila se.

Iverje same moje hrskavice
Zlatno trunje ljupkosti vječe
Koja u prolaznom odjekuješ
Glasu tame, muziku šumsku!

TEŠKA RUKA

U plač brizneš, isprekidan.
Podižem do tebe, lagano, ruku
Zasjeda na vrat, ptičurina
I poskakuje, s grcajima gugutavim

Ova ruka je teška. Kroz nju
Sad hita sućut. Nazvati je
Moja? Da, jer kroza me
Nalijeva se u tvrdo rame

Ova ruka je omotana sućuti gipsom.
Olovno konspirativna, bez impulsa
Bez pravog trzaja, bez svog života
Ona je produkt duha. Lješ žive
Kretnje koju je zaskočila sućut

Načas sav ja dajem snagu njoj
Tješiteljskoj. Između tješitelja i
Tješene to je spona. Kako se
Kemijski to dā izreći; što li
Tebi znači to dvojenje, pregršt
Elektrona koje ona zbira ukočeno i, uistinu,
Smjelo?

Ta ruka preklapa mjesto tvog izljeva —
Nešto kao treće oko; hrliš u nju, meni
Ona je teže nego tijelo koje do maločas
Isticalo se tu svojim zakonima mjenjivim

Ali tek o vanjskom važeć određenju
Tješiteljska ruka — slika veze
Ono što nas vezuje ne znamo
Kako je ni u čem

To možda tješi tek —
Ona, na po puta od prigrljaja
Na pola odbijanja; cijev u koži
Kroz koju, kao kroz debeli kabel podmorski
Struje poruke uprošćene beskrajno

U plač brizneš! Radosnice?
Ja — skamenjen spasilački
Ti — ugašena u suzama
Na dohvati ruke!

KAD SI PODREZALA KOSU NA TERASI

Kako me zatekao taj čas!
Neizvjesnost svega dugo se mrsi
A kad sazre — učas se ubolici
U čin od čiste mehanike

Tvoja kosa, ustreptala pred tom odlučnošću
Šamo se malko uvila o vratu —
Kako sam volio njen krvamanje u tvom nagibu
Ili o mojim rukama kad bi visila!

I u gestu trpeljivu klonu
U hipu prestade teći iz glave —
Meko i nečujno za dugih kiša
Tako se u šumi spremi odron

Gdje su predjeli koje je moja ruka milovala
Čitavom površinom dlana
Dijelovi izrasli
Dok si moje ime izgovarala prvi put?

Mlak vjetar raznosi ih i mrsi
Po tlu — tomu utječe ljepota:
Sve je tu, iza svog završetka
Pod rukama, koje, ništa ne priznaju

Šiju ti znojnu sad sveže vjetrić
Nevoljko; kuse, oštreti, nove vlasti
Uskrisile tu, pod čelikom makaza
Strše, u nove forme stupajuć.

Sad vidim i oštar razdjel u tvojoj glavi.
Još ubrzani češalj, još dva-tri pomaka mišicom
olakšalom
I onaj trzaj zabacivanja, gest sad ničim pokriven
Koji se jedini preklapa sa mojim čuvstvom ...

SANATORIJUM

Kao zastava, vlači se život
Između određenih datuma. Ali, vjeruj,
Bliži se čas kad će biti
Blizu mi, šetajući do sanatorijuma

Predstaviću te bolesnicima, jednom po jednom
Onima koji se ni pomaknut neće
Tu, prizdravi li neko — veze se kidaju
Grubo, kako to samo život zna

No ovdje, niko mi ne zavidi na ljubavi tvojoj
Tek na ljutom životu, kojega, po jedini put
Držim, gubim, do jauka
U šaki šaku stežuć.

NEOSTVARENJE

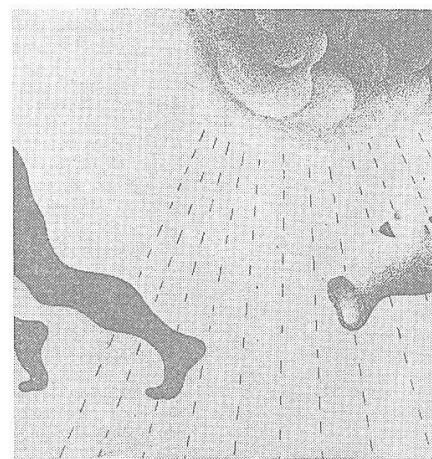
Ostani koliko ruka ostaje
Pogledom otamnjelim
Ti mene rasanjuješ: nešto
Nezadržano, a, ipak, stareći

Jedini miru, vrijeme jedino
Neostvarenje! Ti jedino
Ostvarenje. Uštedo
Od jedne riječi sažeti

Pišem tvoje okrutno ime
Čisto i konačno
Naličje naličja
Grud uz grud pripetu.

miomir nešić

PUT KA ISHODU

I dok tražimo ishodišni put,
sklonimo glave u žensku nežnost
puni sumnje i neverstva slivenog
u noćnu zvezdu. Svejedno je o kakvoj
ćemo nejasnoći sutra misliti,
potrebno je ruke ponovo vratiti sebi.

* * *

Nismo se rodili pre vremena
podložnih zvezda, pre svetlosti
toplog kamena zemlje; u krznu divlje pobude.

U otisku jutarnjeg plamena,
sudbinu smo prokazali oskudici..

Da se vratimo u majke? — hoćemo li
stići pre
oporog zatočenja?

Kasno je da budemo povraćeni
na lišcu koje smo uzgajali!

Nismo se rodili na podu dosade,
na laganim usnama zmija, na običnom
putokazu vremena.

Ni u kriku drozda nismo uši
napunili vedrinom.

Hoće li nam hladnoća,
što pliva na jutarnjoj ptici,
prokazati put ka ishodu?

Pre smrti, hoćemo li obući sebe
u čiste haljine i začutati?

Ili ćemo, slušajući srca
u oskudici daha, sudbinu
na posećenim jezicima ljubiti!

* * *

Ovde nema vremena za govor
tišinom zahvaćen. Sažeti prostor,
okrugnut skrivenom nadom svetla
što završava nad uzglavljem kamena,
zja veselo.

Niti smo snagu izneli na zidove
s proredenim vazduhom, zaustavljeni
u vetrub bez lika, niti nas je
zao jezik u nutrinu izljubio.

Neizvesno je podne koje dolazi
u prazničnoj odeli! Hoćemo li,
plemenita nado pronići u govoru
što nas uzgaja jedinstvom?
Ili će nas oči otkriti gorkim stazama.

* * *

Isprane ruke izneli smo iz sebe,
okrenuti praznim stolicama.
Podmlaćeni u čutanju, kao kroz
oči zapaljeni konac, prilazimo
gradu bez stepeništa. On silazi
odozgo — oprezno, kroz vetrar na prstima.

Moćne ulice prebrojavaju nam
korake. Drevnu svetlost gledamo
umesto punih izloga. U čudnoj smo
dilemi: Hoćemo li progovoriti
mirno, ili će nas kiša automobila
isprijeti sa grudi zemlje.

Nedelja je. Ti uzimaš kaput
i odlažiš pod krilom razređenog
vazduha. Nesiguran u hodu,
slobodan u zagrljaju svog dvojnika —
na svakom pogledu, vesela oka,
optočenu nadu na jeziku snažiš.

Podmlaćeni u kostima
ishod jasno raspoznaćeš.

Nedelja je. Nezgodno vreme
za one koji te ne slute
na izdancima nevidljivih stvari.
Odredio si svoj domet i jasne
znaće budnosti! Potrebna je moć zvezde
na čijim si izdancima pružen, da otpočinješ
na blagim rukama koje te prelistavaju noću.

* * *

Vidim; opasane odsustvom, mudre
u tuzi praznine, zjape prostorom.
Nism se približili na jeziku glasnom,
ženama i uzaludnim
stvarima:

Izneli smo na svet večiti strah,
knjige tajne i noć na nišan.

Nismo se videli na prozorima
podnevne svetlosti, u predahu zidova!
Zar moramo u dubini lica obnovljenog,
krotki, ustrajati do uzaludnog sna
u stešnjenom prostoru.